

Wastu tulnud ka teatatus
 nofilasest jauna ning tahtnud
 doht wafelapfi paat ära wiia.
 Wanelaps tiinud niinist kiiri.
 aise õpetuse järele ning itel-
 nud nofilastele: „Kuidas ma
 wiin tulla, kui anal ei ole
 farski?“ Wana tont pole wafelapfi
 niinimist jukuigi paljus pann-
 nud. Ta aga sruud rõõmus, et
 niinist wafele niinija paat-
 näsinimeid veel poega farski
 minna toorna ning itelnu-
 jellele: „tote, Andros poega,
 narga, Andros poega, naise faad
 ja wiimatigi!“ Andros poeg
 läinud niinist ära; wastu tulnu-
 ta jälle tagasi, annud farski
 wafelapfi nätti ning tahtnu-
 tulla farski ära wiia. Wanelaps
 aga itelnuis nofilastele: „Kas ei
 wiir tulla, mul ei ole sumbe.“

Wana tont itelnuis pojale: „tote,
 Andros poega, narga, Andros poega,
 naise faad ja wiimatigi!“ Andros
 poeg läinud niinist sumbe toorna.
 Kuli ta sumega tagasi olla tulnud,
 itelnuis wanelaps nagu ennegi:
 „Kas ei wiir tulla mul ei ole ju
 rapinat.“ – Wana tont paitnuis
 poja rapinat toorna ning
 itelnuis: „tote, Andros poega,
 narga, Andros poega, naise faad
 ja wiimatigi.“ Kui Andros poeg
 rapina wafelapfi nätti olla
 toornud, itelnuis pe jällegi
 enelift wiiji: „Kas ei wiir tulla,
 mul ei ole farski.“ Wana tont
 itelnuis jälle pojale: „tote, Andros
 poega, narga, Andros poega,
 naise faad ja wiimatigi!“
 Andros poeg läinud ära. Nari-
 nese aja pärast tulnud ta fars-
 kasega tagasi ning tahtnuis